

کشته روی ترا آینه دارم که
 بخشش زانچه در کینه دارم
 بگفت ایگ در احسان کشام
 ز شمش و انگه جالش چار دارم
 از آن خود که باشد و لرازا
 دو بخش او را یکی مردیکو انرا
 چنانچه بنام درج از کشید
 خط حسن عشرت شش فایه
 پس او در شش بود با خوش
 صفا بخش دل بیکینه خویش
 ز هر خویشش که در شش خردار
 به پیش از در شش لوی بی بار
 چو کل از ذوق فرزندش شکفت
 چو بلیل بر کل رودیش عاقت
زبان جلال یوسفی از ایلیستان غیب بیایستان شهادت آورد
و باب دیده یقوب دهری دل زلیلی پروردن
 درین لوبت که صورت برستی
 زنده هر کس نیست که کس بی
 حقیقت را به دوری نالورت
 ز اسمعی بر جهان افتاده نورت
 اگر عالم بیک ستورماندی
 بس انوار کان ستورماندی
 که از کردون مگردد نور خورم
 نیکو در دنی با زار انجسم
 زستان

زستان از چمن بار از زنده
 ز ما شتر بناران کل خنجر
 چو آدم خشت ازین چو ایکه است
 بیایشش شمشیر و شمشیر
 چو دی هم رفت کرد اغا زاده
 درین تلبه خاشاک کس نیست
 چو شد تدریس درین کسما
 بنوح افتادین را با پاسبان
 بطوفان قبا چون عرق شروخ
 شد این در بر خلیل الاموت
 چو خوانی دوشش چو بند افان
 موفق شد بدین آفاق آستان
 ازین نامون شد او را غلام
 ز دوازده هدی کلبا یک یوسف
 چو یقوت غنچه بنین کار دم
 ز حدت ام بر کفان علم زد
 اقامت را بکنان محل کلند
 فاداشی ز فرزند مال و خزنه
 شمار کوه سنگها از بر دیش
 دران و او ای شتر از نواده
 بر سر درون ز یوسف یازده
 چو یوسف بر زمین آمد ز ما
 دید از بولستان دل نهالی
 خود از آسمان جان پهلای
 غمناق جان نهان صفا و کلمه به ای الهی